

Phần 26

Chương 76

Hai người cãi nhau kết quả là không đi xem thôn trang được, Thời Tiêu và Quyên Tử nói chuyện riêng hết một ngày, còn chưa nói đủ, cuối cùng còn đến khách cư ở với Quyên Tử, còn Diệp Trì, đầu tiên là không có nàng dâu, sau lại bị Tả Hoành lôi kéo rót rượu, trong lòng cực kì không thoải mái, muốn một cước đạp chết Tả Hoành, sắc mặt thúi đủ cho mười người nhìn nửa tháng.

Trong lòng nói mình đây không phải là không có việc gì để làm ư, chỉ là đồng ý đi xem thôn trang với hắn thôi mà, chuyện này Tả Hoành nói với hắn mấy lần, cái thôn trang kia ở không xa, vốn là năm trước mình ngẫu nhiên mua vào trong tay, bởi vì không biết làm cái gì, cũng liền để ở đó không quản lý, chỉ lưu lại người trông coi, không ngờ Tả Hoành lại muốn mượn.

Lúc đầu Diệp Trì còn không biết hắn mượn để làm gì, nghĩ đến thôn trang cách biệt viện gần dễ đi, cũng liền đồng ý hôm nay cùng hắn đi nhìn một cái, không ngờ hắn lại là vì Quyên Tử, nếu sớm biết là Quyên Tử, cần gì hắn mở miệng, chỉ việc nhìn mặt nàng dâu nhỏ, thôn trang cũng sẽ tặng không cho nàng ấy rồi, cũng tránh khỏi náo thành chuyện hôm nay.

Nhớ tới vừa nãy hắn ngăn nàng dâu không cho đi qua khách cư, ánh mắt vợ hắn nhìn hắn, quả thực không được tốt, còn quẳng xuống một câu: “Đàn ông các người chỉ có một đức hạnh thôi, bát bèn này còn chưa ăn vào miệng, đã nhớ nòi bên kia.”

Diệp Trì bị nói lời này thật là oan mà, không ngờ, mình lại bị Tả Hoành và Quyên Tử lôi vào chuyện này, mình có gheo ai đâu, càng nghĩ càng rầu, đưa tay vỗ Tả Hoành một cái: “Người nói người không có lương trước việc này, trong lòng nghĩ đến Quyên Tử mà cứ buông xuôi như thế, chỗ vợ ta mà gây khó dễ, ta tốt xấu gì cũng có lí do thuyết phục, người thì hay rồi, nhìn không thấy bóng dáng đâu hết, chỉ biết la hét âm ỉ, tính tình Quyên Tử nha đầu kia người cũng không phải không biết, hôm nay biến thành như vậy, ngay cả vợ ta cũng không chào đón ta.”

Tả Hoành rượu vào lại đang có tâm sự nên sớm say, lúc này nghe Diệp Trì nói liền nâng mắt say lơ đãng nhìn hắn: “Người nói sao mà dễ nghe quá, ta đâu có nghĩ sẽ biến thành như vậy, lúc trước bắt quá cũng chỉ là muốn tìm chút vui vẻ, đâu ngờ lại ngã vào, chờ ta hiểu được, trong lòng sớm đã có nàng, nếu như có thể bỏ qua, ta cũng không cần phải buồn như vậy, ta cũng không phải không nghĩ tới từ hôn, nhưng đối phương là Mạc gia, hôn sự này sao có thể lui được, ý của ta nếu như Quyên Tử đồng ý thì liệu cái mạng này ta cũng phải giành cho nàng danh phận bình thường, nếu như nàng yêu ta, thì cũng nên thông cảm với khó xử của ta mới phải, cho dù cưới Mạc gia, ta cũng không bạc đãi nàng, nhưng

mà, nàng lại không hiểu lòng ta, vừa nãy người cũng nghe lời nàng nói rồi đó, nàng nhất định muốn ta kén rể vào Trần gia của nàng, đây chẳng phải là muốn viện cớ với ta, hôm nay nghĩ đến, nàng đúng là nữ nhân lòng dạ lạnh lùng, ta còn nhớ thương nàng làm cái gì, chẳng thà buông tay từ lúc này thì tốt hơn.”

Diệp Trì không khỏi buồn cười: “Nếu như người thật sự muốn buông tay, vậy thì quá tốt rồi, người yên phận cưới Mạc gia, Quyên Tử ở đây ta làm chủ tìm cho nàng một mối hôn sự, các người nam hôn nữ gả tất cả đều không liên quan, chẳng phải đâu đã vào đây.”

“Diệp Trì, người bớt con mẹ nó mẹ bắt chó đi cày xen vào việc của người khác đi, người nếu dám tìm cho nàng một mối hôn sự, ta, ta...” Nói liên tục hai tiếng ta, cuối cùng chán nản ngồi xuống nói: “Người cũng đừng ở đây làm loạn thêm được không, trông coi nàng dâu của người sống yên ổn đi, ta và Quyên Tử cứ từ từ dây dưa, ta cũng không tin không thể dây dưa.”

Diệp Trì liếc hẩn một cái: “Bị hai người các người xen vào, ta sống yên ổn được cái rắm, vợ ta hôm nay chuyển qua ở với Quyên Tử rồi, vứt bỏ gia một mình lạnh lẽo phòng không gối chiếu đây, nhưng, hai người các người nào thì nào, ta đây một mắt nhắm một mắt mở có thể cho qua, nhưng sớm muộn gì phải có kết quả, bản thân người cũng cần phải tính toán cho tốt, Quyên Tử với gia mặc dù không họ hàng thân thích, nhưng nàng là tỷ tỷ vợ ta, vậy cũng chính là chị vợ của gia, tất nhiên là không thể để chị vợ gia chịu ủy khuất, cho nên người muốn dùng ám chiêu gì, thì gia đây liền không bỏ qua.”

“Tính tình nàng như vậy, ta có thể sử dụng ám chiêu gì, cho dù có muốn sử dụng, thì cũng đâu có nữa.”

Diệp Trì lắc đầu: “Thành thật mà nói, Quyên Tử nói cũng có chút đạo lý, dựa vào cái gì người tam thê tứ thiếp trái ôm phải áp, bất kỳ việc gì cũng phải công bằng.”

Tả Hoành nhin không được ngẩng đầu nhìn hẩn: “Người đây là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, người cưới Thời Tiêu làm tiểu vương phi nhà các người, nhưng ta cũng không tin, người đời này chỉ lấy một mình nàng?”

Diệp Trì hừ một tiếng: “Gia cũng không phải là người, ăn trong bát nhìn trong nồi, tiểu gia trước kia có chút hoang đường, nhưng đó là chưa gặp vợ ta, hôm nay đã có vợ ta, những nữ nhân khác ở trong mắt ta là đồ bỏ đi, hồi sáng ta đã thề với vợ ta, đời này chỉ có một mình nàng, nếu có hai lòng thiên lôi đánh chết không toàn thân, vả lại ở trong lòng chỉ có vợ ta, sao chứa được người khác nữa.”

Tả Hoành sững sờ nhìn Diệp Trì ngẩn người, bị mấy câu nói của Diệp Trì đó làm cho chần chừ, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, bốn người bọn họ, muốn nói hoang đường, ai cũng không so sánh được với Diệp Trì, con hát, kỹ nữ, ca kỹ, vũ cơ, thậm chí tướng công bên trong kỹ viện, phong lưu nào mà Diệp tiểu gia chưa từng thấy, tuy nói sau này coi trọng Thời Tiêu cưới về nhà,

nhưng cả đời chỉ lấy một người, khoan nói Định thân vương phủ hấn, chính là người buôn bán nhỏ có ít tiền dư cũng còn nghĩ đến chuyện lấy nhiều hơn hai lão bà, sao hấn dám đánh cuộc thề như vậy.

Mà huynh đệ nhiều năm như vậy, Tả Hoành tất nhiên là hiểu rõ Diệp Trì, không đồng ý thì thôi, chỉ cần hấn đồng ý chuyện này sẽ làm được, Diệp Trì là một nam tử hán lời hứa đáng nghìn vàng, cũng vì vậy mà mấy người bọn hấn mới phục hấn như vậy, lúc này thề cũng như đánh bạc, tự nhiên không phải nói ngoa, nhìn hấn một cái, lại nhìn mình một chút, Tả Hoành chợt thấy xấu hổ không chịu nổi.

Hấn làm sao không biết tính nết Quyên Tử, hôm nay như vậy quả thật là có suy nghĩ muốn bức bách nàng, nghĩ có lẽ nàng sẽ đồng ý với mình, hôm nay so với Diệp Trì, hấn thật sự rất ti tiện.

Diệp Trì đã nói hết những lời nên nói, nên cũng không phản ứng đến hấn, chính mình còn có chính sự, phải tìm cách kéo nàng dâu trở về, thành hôn mới có vài ngày, liền muốn phân phòng ngủ với hấn, đừng nói cửa, cửa sổ cũng không có.

Tả Hoành ở chỗ này đi ra ngoài, thẳng đến khách cư viện, đến cửa viện, cũng không đi vào, bảo Đắc Lộc gọi bà tử hầu hạ Thời Tiêu đi ra, nói với nàng: “Người đi vào nói với tiểu vương phi, nếu như nàng không đi ra, gia liền đi vào ôm nàng, cũng mặc kệ có ai hay không có ai, thỏa hay không thỏa đáng.”

Bà tử sững sờ, vội vàng đi vào đáp lời, không bao lâu sau, Thời Tiêu liền đi ra, thấy Diệp Trì tức giận: “Không thềm nghe huynh nói nữa, hôm nay ở khách cư bồi Quyên Tử nói chuyện?”

Diệp Trì hừ một tiếng nói: “Nói chuyện lúc nào mà không được, sao phải nói ban đêm.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ hấn phiền muộn, vội vàng kéo tay của nàng, nhưng không khỏi nói: “Sao lạnh như vậy?” Thời Tiêu liếc hấn một cái, bà tử vừa truyền lời, nàng liền vội vàng khoác áo liền đi ra, đâu có kịp mặc quần áo ngoài, lúc này sương đêm hơi nặng, thân quần áo phong phanh tất nhiên là không ngăn được khí lạnh rồi.

Nghĩ như vậy, nhưng cảm giác trên người ấm áp, trên người đã choàng áo choàng của hấn, không đợi Thời Tiêu cảm động, thì đã bị hấn bế lên, tiếp theo là hơi thở nóng rực, cùng với thanh âm rõ ràng không có hảo ý truyền vào tai: “Nàng dâu, không có nàng gia ngủ không được.”

Mặt Thời Tiêu đỏ lên, suy nghĩ hai người như vậy có phải quá chăm chỉ rồi hay không, ngày lại mặt, bà bà nàng còn cố ý dặn dò, nói nam nhân mới lấy nàng dâu luôn không biết tiết chế, nếu như Trì Ca quá mức âm ỉ, cũng không thể chiều hấn.

Đạo lý này Thời Tiêu tất nhiên hiểu rõ, nhưng đến thời điểm máu chốt, Diệp Trì đâu có chịu nghe lời của nàng, huống chi, bây giờ nàng cũng không chán

ghét mấy chuyện kia, ngược lại cảm thấy như vậy trong người có ta, gần gũi trong ta có người mới là phu thê, hẳn là phu của nàng, nàng là thê của hẳn, trên đời không có người nào thân thiết hơn với phu thê, chỉ là Quyên Tử nên làm cái gì bây giờ.

Quyên Tử cũng không ngủ được, nàng vốn vô tâm, chuyện hôm nay như vậy, cũng ngủ không yên, mấy ngày nay như vậy, tâm tư Tả Hoành không biết như thế nào, nhưng có thể thế nào đây, nàng và hẳn không giống với Diệp Trì Tiêu Tiêu, tuy nói Định thân vương phủ dòng dõi cao không thể với tới, nhưng Diệp Trì thật lòng với Tiêu Tiêu, mà Tả Hoành thì sao, nếu như hẳn thật tình thích mình, như thế nào lại nói ra lời như hôm nay.

Tiêu Tiêu đã nói qua với mình, hôn sự trong nhà Tả Hoành, là con gái của Tướng Quân, còn nàng, một người bán rượu, làm sao có thể so với con gái Tướng Quân nhà người ta, nếu có thể so, mình hà tất gì phải so với người như vậy, nếu không phải Tả Hoành, làm sao có những phiền não này, lại xoắn xuýt những suy nghĩ này làm cái gì, nên sống thế nào thì sống thế ấy, từ nay về sau phải cách xa hẳn mới được.

Nghĩ đến đây, sáng tỏ thông suốt, trước kia mình thật ngu dốt, nghĩ thông suốt, mệt mỏi đứng lên, vừa muốn ngủ, chợt thấy bên cửa sổ thoáng qua một bóng người.

Quyên Tử bị dọa nhảy dựng lên, ngồi xuống nói: “Ai, ai ở bên ngoài, hù dọa cô nương không được đâu, ta la to gọi người đó.”

Lại nghe Tả Hoành nói: “Quyên Tử, là ta.”

Quyên Tử nghe là hẳn, ngược lại không lên tiếng, sau nửa ngày mới lạnh lùng nói: “Sao? Uy hiếp đe dọa không được, Tả thiếu gia thừa dịp ban đêm đến tận đây, là muốn bá vương ngành thượng cung à?”

Nói xong sau nửa ngày không thấy có người trả lời, Quyên Tử dứt khoát cũng không để ý tới hẳn, nằm xuống quay lưng lại nhắm mắt ngủ, lại nghe Tả Hoành nói: “Nếu như gia bỏ được, làm sao đây đưa đến hôm nay, hôm nay ta tới cũng không phải là vì những thứ này, là muốn nói cho nàng biết, lúc trước ta có nói những lời khốn nạn, nàng coi như chưa từng nghe qua nhé.”

Quyên Tử ngăn người, mấp má môi, thâm nghĩ, chẳng lẽ thằng nhãi này cứng rắn không được, muốn sử dụng chiêu mềm gì, Tả Hoành hôm nay nào sử dụng chiêu gì, nghe Diệp Trì nói xong, trong lòng xấu hổ muốn chết, hận không thể thu hồi hết những lời đã nói trước kia lại.

Ngồi trên hành lang cửa sổ, thấp giọng nói: “Quyên Tử, nàng hãy nghe ta nói, mặc kệ nàng có thích ta hay không, trong lòng ta luôn nghĩ đến nàng, nghĩ hay không nghĩ cũng không phải do ta, Diệp Trì nói đúng, nếu như trong lòng thích một người, sao còn có thể dung nạp được người khác, trong lòng ta đã có nàng, liền không thể lấy người khác, nàng hãy chờ ta, đợi nhà ta lui hôn, tìm bà

mỗi đến cửa, gia tam môi lục chứng đại kiêu tám người khiêng nâng nàng vào cửa, giống như bây giờ, nàng nói với ta dù chỉ một lời, trong lòng nàng có ta hay không, dù là một chút, gia sẽ vì nàng xông pha khói lửa cũng cam tâm tình nguyện...”

Chương 77

Quyên Tử hừ lạnh một tiếng: “Trong lòng ta không có người, một chút cũng không có, từ hôm nay, người lấy con gái tướng quân của người, đừng đến quần ta nữa.”

Tả Hoành chỉ cảm thấy giống như một chậu nước lạnh trên chín tầng mây dội xuống, trái tim cũng rét lạnh, hần cười khổ một tiếng: “Nếu như thế, gia cần gì phải dây dưa nữa.” Đứng lên xoay người rời đi.

Nghe tiếng bước chân dần dần xa, Quyên Tử cũng không nói rõ trong lòng là tư vị gì, nhưng nàng cũng không phải là tiểu thư khuê các đa sầu đa cảm, nàng có một đại gia đình phải nuôi, chuyện nàng cần làm rất nhiều, nàng muốn mở rộng cửa hàng cha mẹ lưu lại, để cha mẹ ở dưới cửa tuyến nhìn cũng cao hứng, Trần gia các nàng cho dù không có nhi tử trên đầu lập hộ, nữ nhi nàng cũng được vậy.

Chuyển hôm khác, Diệp Trì và Thời Tiêu thức dậy thu thập thỏa đáng, Tả Hoành đã đi rồi, nhưng Quyên Tử lưu lại, nàng biết thôn trang kia là trên danh nghĩa của Diệp Trì, không có Tả Hoành, cũng không ảnh hưởng đến việc nàng mua thôn trang, cho nên thấy Diệp Trì, căn bản không có nói Tả Hoành một câu, trực tiếp liền nói muốn mua thôn trang.

Diệp Trì cảm thấy, tuy hôm qua Tả Hoành nói có chút quá phận, nhưng nha đầu kia đúng là không có trái tim, sáng sớm Đắc Lộc tới nói, Tả thiếu gia hôm qua nửa đêm từ khách cư viện đi ra, Diệp Trì suy nghĩ, tính tình này của Tả Hoành, không chừng nửa đêm chạy đến chỗ Quyên Tử thổ lộ lời trong lòng, nếu như Quyên Tử quan sát tâm ý của hần, hôm nay cũng không phải tình trạng như vậy.

Nghĩ đến huynh đệ mình, trong lòng đối với Quyên Tử rất có phê bình kín đáo, sắc mặt cũng có chút không tốt, nhưng sau khi bị vợ hần trừng mắt, vẫn cảm thấy đương nhiên, mình tốt nhất đừng nên đắc tội chị vợ, trở về chị vợ mà chơi xấu, mình sẽ không thể ôm nàng đâu.

Nghĩ như vậy, miễn cưỡng cười cười: “Thôn trang này hiện tại để không, nếu như người dùng, cứ cầm đi, nói cái gì mua hay không, gia không cần chút tiền này của người.”

Quyên Tử cũng không nghe theo: “Huynh đệ ruột còn sổ sách minh bạch, hưởng chi, ta và tiểu vương gia không thân không quen, không thể chiếm cái tiện nghi này.”

Diệp Trì nhú nhú mày, đột nhiên cảm giác được, thật không trách Tả Hoàn đau đầu, nha đầu kia quả thực chính là cứng mềm không ăn, hảo tâm của người khác cũng trở thành lòng lang dạ thú, nếu như lúc trước mình đã sớm nổi điên đuổi nha đầu kia ra ngoài, nhưng nay liếc mắt nàng dâu, chỉ có thể ngăn chặn cơn tức giận: “Nếu như thế, ta cho Đắc Lộc đi theo người nhìn một cái, thôn trang này năm trước ta bỏ ra năm trăm lượng bạc mua, dù sao ném đi nơi nào cũng vô dụng, người muốn, đưa cho ta năm trăm lượng coi như thanh toán xong.”

Thời Tiêu hít vào một hơi, trong lòng nói, năm trăm lượng? Mặc như vậy, Quyên Tử làm gì có nhiều bạc như vậy, lại không nghĩ Quyên Tử gật gật đầu: “Người đã mua tất nhiên là muốn kiếm tiền mới có thể bán ra, không có lý mua vào bán ra lại cùng một giá, cứ như vậy, ta cho người sáu trăm lượng, đợi ta xem qua sẽ tìm người viết biên nhận.”

Diệp Trì cắn răng nói: “Người cứ tự nhiên.” Bực bội quá cũng không có tâm tư quán lấy vợ hắt, xoay người lại đi ra, Thời Tiêu kéo Quyên Tử nói: “Người sao lại có nhiều bạc như vậy? Nếu không...”

Thời Tiêu vừa muốn mở miệng, thì đã bị Quyên Tử chặn trở về: “Nếu ta đã muốn bạc của người, còn không phải như vậy tương đương chiếm được tiện nghi của Diệp Trì, người và hắt là vợ chồng, chúng ta là tỷ muội, đều như nhau, ta và hắt thế nhưng lại không can hệ, người yên tâm, gian nhà ở phố nhỏ Tỉnh Thủy, nhà của người Diệp Trì lúc trước không muốn mua, cộng thêm trước kia gom góp bạc, bán đi cửa hiệu mặt tiền đầu đường, cộng lại cũng có bảy tám trăm lượng, cũng đủ mua thôn trang, còn dư lại cũng đủ chống đỡ, trong hầm rượu bây giờ cũng đều được đặt trước, đợi thu hồi bạc lại, thì càng có dư rồi, người không cần lo lắng thay ta, chỉ xem chừng Diệp Trì nhà của người, cố gắng sống cho tốt là được, chỉ cần người sống tốt, ta cũng thấy tốt, nếu như người không có chuyện gì, hôm nay theo giúp ta đi nhìn thôn trang một cái, thuận tiện cũng giải sầu.”

Thời Tiêu tất nhiên là cầu còn không kịp, gọi người chuẩn bị xe, mang theo Đắc Lộc đi thôn trang, thôn trang cách biệt viện không xa, thời gian ngồi xe chỉ một chén trà là đến, bởi vì tiểu vương phi muốn tới, Đắc Lộc trước sai người đi gọi người không có phận sự tránh đi, đến nơi, mới vừa đi được một lát, đã nói: “Chủ tử nếu không nghỉ ngơi một lát nhé! Chủ tử khát nước không, nếu không uống chén trà nhỏ hãy xem tiếp...” Dài dòng không chịu được.

Cuối cùng vẫn là Quyên Tử nói: “Người mà dài dòng nữa, trở về cắt đầu lưỡi của người.” Đắc Lộc mới vội vàng im lặng, vị này hắt hiện tại không đắc tội nổi, không nói là chị vợ của tiểu gia, liền nhìn ý tứ này của Tả thiếu gia, không chừng sau này tương lai chính là đương gia phu nhân của Thượng Thư phủ, mình vẫn nên thành thật một chút mới tốt.

Thời Tiêu thấy hắt vừa bị Quyên Tử quát liền đàng hoàng, nhin không được cười một tiếng, mặc dù không có phúc hậu, nhưng tiểu tử này quả thực có chút

dài dòng, có đôi khi, nàng thậm chí còn muốn vá cái miệng của hắn, nhìn hắn còn bĩu môi gì đó, nhưng thôn trang này đúng là không kém.

Thời Tiêu tất nhiên là không hiểu chuyện mua bán này, nhưng nhìn thấy phòng ốc chỉnh tề, viện rộng thoáng, ra khỏi thôn trang bốn phía là ruộng tốt màu mỡ, sau thôn trang là một giếng suối, qua nhiều năm không cạn, cho dù không buôn bán, ở chỗ này cũng tốt.

Quyên Tử cũng thật hài lòng, trở về tìm người môi giới lập văn tự, cầm phòng khế đất trong tay, liền chuẩn bị chỉnh đốn đào hầm rượu, mười mấy tiểu tử đại tạp viện gánh vác nhiệm vụ này, vừa nghĩ đến hôm nay ngân lượng ra vào bắt đầu nhiều, có phải nên tìm một tiên sinh phòng thu chi hay không, liền bảo lão chương quây Hồi Xuân Lâu giúp đỡ xem xét, rất nhanh liền có một người.

Tiên sinh họ Liễu, trúng qua tú tài, ở đại gia đình giàu làm quản gia, cũng đã từng quản sổ sách, về sau bởi vì xảy ra một số chuyện, mới từ chức đi ra, vì vậy, muốn tìm một công việc, cũng có một nơi dừng chân, vừa vặn gặp được Quyên Tử.

Quyên Tử để cho hắn dời đến thôn trang, nhìn hắn mấy ngày, thấy vị Liễu tiên sinh này làm việc ổn thỏa, sổ sách rõ ràng, khi nàng không có ở đây, còn có thể giúp nàng trông coi mười mấy tiểu tử, trong lúc vô tình vậy mà được bảo bối, cho nên rất vui vẻ, đem trương mục sinh ý ra vào, giao hơn phân nửa trong tay hắn, tự mình an tâm cất rượu, ngược lại dễ dàng hơn rất nhiều.

Không nói Quyên Tử ở đây bận rộn, quay đầu lại nói vợ chồng son Diệp Trì, ở biệt viện ở mấy ngày, mắt nhìn đã đến trung thu, Thời Tiêu liền thúc giục Diệp Trì hồi phủ, tuy nói cha mẹ chồng tính tình tốt, cũng không thể hếch mũi lên mặt, có thể tìm khắp Đại Yến, nàng dâu mới vào cửa của đại gia thế gia vọng tộc nào có thể đi ra ngoài ở nhiều ngày như vậy, cũng chỉ có Định thân vương phủ thôi.

Cha nàng cũng lặng lẽ dặn dò nàng, Định thân vương phủ chỉ có Diệp Trì một đứa con trai, nói bọn họ trước trung thu vô luận như thế nào cũng phải hồi phủ, với Diệp Trì, hận không thể đời này ở luôn trong biệt viện, không có quy củ trời buộc, không có trường bối lái nhái, chỉ có hắn và vợ hắn, muốn thân thiết thế nào thì thân thiết thế ấy, ai cũng không quản, cho nên vợ hắn vừa nói với hắn đều bị hắn tận lực lừa gạt, biết nàng dâu nhỏ có chút nóng nảy, mới không thể không thu dọn đồ đạc hồi phủ.

Ra khỏi biệt viện, còn không ngừng quay đầu lại nhìn, thật sự có chút không nỡ bỏ, thật ra, không nỡ bỏ đâu chỉ có mình hắn, Thời Tiêu cũng giống vậy, đặc biệt là biệt viện đối với nàng lại càng bất đồng, ở chỗ này nàng đã hiểu rõ tâm ý của Diệp Trì đối với mình, rõ ràng cảm giác được mình và Diệp Trì là vợ chồng, những ào ào hỗn loạn trước đây, thậm chí nàng đã từng cho rằng đời này cũng sẽ không quên được những điều này, nếu có mơ hồ thì thứ duy nhất rõ ràng chính là Diệp Trì trượng phu của nàng.

Nắm tay người cho đến bạc đầu. Nắm tay người, đời này không còn mong gì hơn, cho dù lời thề lúc trước với một người khác, nhưng bây giờ người dặt tay nàng là Diệp Trì, đây có lẽ là giữa tối tăm đã sớm định trước, mà trong trí nhớ của thiếu niên tuấn tú ôn nhã, có lẽ cũng sẽ có hạnh phúc thuộc về bản thân hẳn.

Sau khi hồi phủ, chính là trung thu, trung thu trong Vương Phủ là phải đi vào cung, bữa tiệc đêm trung thu, không thể tránh khỏi việc gặp Cửu công chúa, thật ra, Thời Tiêu cũng không hận Cửu công chúa, trái lại, đối với nàng còn có chút áy náy, tuy nói ban đầu ở Định Phúc Tự là nàng ra tay đánh mình trước, nhưng Diệp Trì cũng đã xông vào cung đánh nữ nhi người ta chảy máu miệng rồi, cũng thật là quá mức, nếu không phải Hoàng Thượng Thái hậu cố ý che chở Định thân vương phủ, nói là tội lớn ngộ nghịch phạm thượng cũng không đủ, mà hết thảy đều là bởi vì chính mình.

Huống chi, nàng còn là vợ sắp cưới của Minh Chương, cho dù hôm nay quên được, đối với phần ám áp này Minh Chương dành cho nàng, Thời Tiêu vẫn sẽ không quên, nàng hi vọng Minh Chương có thể giống nàng tìm được hạnh phúc, mà Cửu công chúa, tuy rằng tính tình xảo quyệt ngang ngược chút ít, nhưng đối với Minh Chương thật lòng, nàng thấy rõ ràng, cho nên, nàng một chút cũng không hận Cửu công chúa, thế cho nên ở trong ngự hoa viên gặp gỡ Cửu công chúa, cũng không có cảm thấy nàng ta sẽ gây khó dễ với mình, thậm chí, lúc bà tử muốn đi tìm Diệp Trì, cũng bị nàng cản lại.

Cửu công chúa bình tĩnh nhìn nàng thật lâu mới nói: “Người không sợ ta động thủ lần nữa sao?”

Thời Tiêu nhìn nàng lắc đầu: “Ta nghĩ người cố ý cùng ta đi ra, không phải là vì muốn đánh nhau với ta.”

Nàng đứng dưới một cây nguyệt quế, phục sức Vương phi đồ thẩm mặc ở trên người nàng, cùng với nữ nhân áo tơ trắng quần trắng trâm bạc trong định phúc tự, chênh lệch khá xa, khi đó nàng mặt mày ẩn chứa thanh sầu, liền không nói lời nào đứng ở đằng kia, cũng đều có một cỗ hương vị sạch sẽ động lòng người, lúc ấy, Cửu công chúa cảm thấy, có lẽ chính là cỗ hương vị này đã làm cho người ta thương yêu, mới làm cho Minh Chương và Diệp Trì đều thần hồn điên đảo với nàng, nhưng hôm nay xem ra, ung dung như thế, khí thế đầy mình, dường như so với mình còn tôn quý hơn.

Có lẽ là quá hạnh phúc, ngăn ngui mấy ngày, nàng như là hai người, chân mày khéo mắt nàng hạnh phúc, rõ ràng rõ rệt như vậy, một khắc này Cửu công chúa rút cuộc yên tâm, nàng biết rõ, nữ nhân trước mắt này đã từng làm nàng ghen ghét như điên, trong lòng đã không có Minh Chương, nhưng trong lòng Minh Chương vẫn còn nghĩ đến nàng.

Nghĩ đến đây, Cửu công chúa không khỏi ảm đạm, thấp giọng nói: “Ta không biết nên làm thế nào mới tốt, từ nhỏ đến lớn, ta cũng chưa từng thích qua một người như vậy, cũng chưa từng bắt luyến qua như vậy, ta không biết mình nên

làm như thế nào, mới có thể khiến hắn nghĩ đến ta, nhớ ta, yêu thích ta, tựa như...”

Nói xong mấp máy môi: “Tựa như hắn thích ngươi, ta không biết mình cuối cùng không tốt ở chỗ nào, mà hắn lại chán ghét vứt bỏ ta như thế, nếu như là bởi vì ta điêu ngoa, ta cũng không phải không sửa, hướng chi, ở trước mặt hắn, ta làm sao có thể xảo quyết ngang ngược, hắn thân nhiên lạnh lùng luôn như vậy, rồi lại cung kính mười phần đối với ta, mở miệng một tiếng công chúa, ngươi biết ta không muốn như vậy, ta muốn gả cho hắn, làm thê tử của hắn, mà không phải công chúa trong miệng hắn, nhưng hắn chính là không hiểu lòng ta, có lẽ, hắn là không muốn hiểu, bởi vì trong lòng hắn vẫn nghĩ đến ngươi, dù cho ngươi đã gả cho Diệp Tri, hắn cũng không hết hy vọng, ngươi nói ta nên làm cái gì bây giờ?”

Nói xong chợt nhớ tới cái gì liền nói: “Ngươi có thể giúp ta khuyên hắn một chút hay không?”

Thời Tiêu ngần người, cảm thấy Cửu công chúa vô cùng ngây thơ, làm sao lại nghĩ ra chủ ý này, đừng nói đến mình hôm nay đã là vợ Diệp Tri, cho dù mình hôm nay chưa gả, nếu như Minh Chương chiêu phò mã, hai người cũng nên tránh hiềm nghi, hướng chi, mình khuyên Minh Chương chỉ sợ là càng khuyên càng hỏng.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu nhin không được thở dài: “Xin lỗi, ta không thể giúp ngươi.”

Cửu công chúa vội vàng nói: “Ngươi chỉ cần nói với hắn, ngươi không thích hắn, thích Diệp Tri, trong lòng hắn không có hi vọng tự nhiên sẽ đã quên ngươi thôi.” Nói xong nhin không được có chút hoài nghi nói: “Hay là, trong lòng ngươi vẫn có chút thích hắn, dù cho ngươi hôm nay đã gả vào Định thân vương phủ, cũng chưa quên hắn.”

Thời Tiêu khẽ nhíu nhíu mày, vừa muốn nói gì, chợt nghe âm thanh của Diệp Tri: “Nàng dâu.” Thời Tiêu quay đầu lại, thấy hắn ở mép thạch hồ không xa đi tới, không khỏi nói: “Sao huynh lại đi ra?”

Diệp Tri từ từ đến gần, không biết có phải bởi vì liên quan đến ánh trăng hay không, biểu cảm trên mặt hắn nhìn qua có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng chớp mắt một cái liền biến mất, Diệp Tri đem phủ thêm áo choàng trong tay cho nàng, nói khẽ: “Hôm nay là ngày mấy rồi, ban đêm lạnh lắm, thân thể nàng lại yếu như vậy, cũng không biết chăm sóc bản thân gì hết, vừa ra ngoài liền không biết quay về, nếu như đông lạnh rồi bệnh, gia sẽ đau lòng.”

Trong lòng Thời Tiêu âm áp, thấp giọng nói: “Nào có yếu ớt như thế.” Chợt nhớ tới Cửu công chúa vẫn còn trước mặt, vội vàng quay đầu, đâu còn thấy bóng dáng Cửu công chúa, mà bà tử bên cạnh nói: “Cửu công chúa vừa nghe thấy tiếng tiểu vương gia liền rời đi.”

Thời Tiêu nhìn không được nhìn sang hành lang bên kia cung, quả nhiên thấy bóng dáng Cửu công chúa bước đi như bay chợt lóe lên rồi biến mất, nhìn cười không được một tiếng nói: “Tốt xấu gì người ta cũng là nữ nhi, thiệt thòi cho huynh lúc trước xuống tay như vậy.”

Diệp Trì nghe xong hừ một tiếng nói: “Khi đó, tiểu gia đau lòng nàng mà, đánh vài cái cũng tiện nghi cho nàng ta, ai bảo nàng ta khi dễ vợ ta, vừa rồi, các nàng nói cái gì vậy? Có phải nàng ta lại gây khó dễ cho nàng không?”

Thời Tiêu suy nghĩ một chút, ban nãy Cửu công chúa nói với mình, đều là nỗi lòng của nữ nhi các nàng, lại liên quan đến Minh Chương, mà mỗi lần vừa nhắc tới Minh Chương, Diệp Trì y như pháo đốt, chạm một cái liền bốc hỏa, ngẫm lại cũng không phải đại sự gì, liền nói: “Không có gì, tán gẫu vài câu thôi, đi thôi, đây là trong cung, đi ra lâu quá cũng không tốt.” Vợ chồng son lúc này mới đi về.

Vài ngày sau, Thời Tiêu phát hiện Diệp Trì về trẻ hơn một chút, lúc trở về đều là say khướt, đỡ hấn nằm xuống, còn muốn quán lấy nàng, chuyện kia cũng có chút dữ dội, nhiều lần còn làm Thời Tiêu đau, nhưng sau khi xong chuyện hấn lại ôn nhu an ủi, Thời Tiêu nghĩ vốn hấn đối với loại chuyện này đặc biệt yêu thích, có đôi khi, chuyện lãn qua lãn lại với khí lực lớn cũng là chuyện hay thường xảy ra, lúc vừa thành hôn, tự nàng còn thấy sợ, hôm nay thì đã khá hơn nhiều.

Đợi hôm sau hấn tỉnh rượu, Thời Tiêu sầm mặt, hấn sẽ nhận lỗi với nàng, thề thốt nói mình uống nhiều quá, sau này sẽ không giày vò nàng dâu như thế vân vân, cũng may qua hai lần, liền không hành hạ như thế nữa.

Thời Tiêu cũng không để chuyện này ở trong lòng, nàng hiện tại rất bận rộn, sau khi trở về Vương phủ, cũng không thể đóng kín cửa sông khép kín, Vương phủ chỉ có một mình Diệp Trì một dòng tộc đình, nàng cũng không có chị em dâu có thể trông chờ, mặc dù không muốn, cũng phải chủ động đi theo bên cạnh Vương phi học xử lý gia sự.

Diệp Trì lại ném sổ sách mua bán chia hoa hồng của hấn và Phong Cẩm Thành cho nàng, mất hai ngày nàng mới hiểu rõ, sổ sách trưng mục của Vương phủ đều có quản gia phòng thu chi, tóm lại đều là Vương phi xử lý, nàng chỉ cần đứng ở một bên nhìn là được, Thời Tiêu vốn sinh ra ở thư hương môn đệ, từ nhỏ đi theo phụ thân học chữ, lớn chút nữa lại mời tiên sinh, lúc Thời gia chưa bị hỏa hoạn, nương nàng dạy nàng quản sổ sách trong nhà, mặc dù không so sánh được với Vương phủ nhiều người nhiều chuyện lật vật, suy cho cùng cách làm đều giống nhau, vì vậy uống công Vương phi dụng tâm, chỉ điểm vài chỗ, lại giao cho nàng, nhất định xử lý thỏa đáng.

Ngược lại làm cho Vương phi nhìn không được muốn ở trước mặt Vương gia khen nàng nói: “Lúc đầu còn nói với tính tình Tiêu Tiêu, chỉ sợ không xử lý được chuyện trong phủ chúng ta, hôm nay xem ra ngược lại là ta sai rồi, thực

chẳng trách Trì Ca không bỏ xuống được như vậy, đúng là thông minh giấu tài, phải nói hài tử thông minh lanh lợi không ít, nhưng giống con dâu như vậy thật không có nhiều, cũng không hổ là thư hương môn đệ đi ra, ngay cả trong nhà chúng ta như vậy, ông nhìn nàng xem, lễ nghi quy củ, có xoi mói được chỗ nào sai không, lại nhìn nàng viết chữ, bản lĩnh viết chữ Khải như vậy, xem ra là Trì Ca chúng ta thật được đại tiện nghi.”

Vương gia nghe xong, cầm sổ sách trong tay Vương phi lên xem, thấy tuy chỉ là các khoản thu chi tư khổ bình thường, một tay trâm hoa tiểu giai⁽¹⁾ thật khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng, từ chữ xem người, đứa nhỏ này phẩm chất cũng như ngọc dao⁽²⁾, tuy nói tốt cho nhi tử của mình, nhưng nhớ tới vài chữ của Diệp Trì, Định Thân Vương vẫn nhin không được lác đầu.

Lại nghĩ tới con dâu tuy là con gái nhà nghèo, cho dù đi vào cung, trước mặt Thái hậu cũng tự nhiên hào phóng cử chỉ chuẩn mực, ở nhà thì mỗi ngày sớm chiều thình an, bồi bên cạnh lão Vương phi tán gẫu chơi bài, chỗ Vương phi thì giúp đỡ xử lý nội vụ, cần điều quan trọng nhất là có thể quản thúc con ngựa hoang Diệp Trì, ngay cả đi ra ngoài xã giao, trời chưa tối cũng nhất định về nhà, như trước kia, mười ngày tám tháng cũng không thấy bóng người, nếu có chuyện xảy ra, phải tìm khắp Tứ Cửu Thành, không biết đang ở trong cái viện hoang đường nào, hôm nay cưới nàng dâu ngược lại thay đổi, cố gắng không ra ngoài hoang đường, còn chủ động tiếp nhận một chuyện chán phèo đó là chiêu đãi Cấp Lộc Tán.

Ngẫm lại trước kia, rồi nhìn lại hiện tại một chút, Định Thân Vương có khi cũng cảm thấy, đứa con trai này của ông chẳng lẽ là thay ruột, cho nên nói, Định Thân Vương mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thật sự rất thích người con dâu Thời Tiêu này, nhưng chợt nghĩ tới một chuyện, buông sổ sách rồi nói với Vương phi: “Có tin tức gì chưa?”

Vương phi tất nhiên là biết ông hỏi cái gì, nhin không được liếc ông một cái nói: “Sao có thể nhanh như vậy, vẫn chưa tới một tháng mà, nhưng ông yên tâm đi, hôm kia Vương thái y đến xem mạch bình an cho lão Thái phi, ta cũng bảo hắn xem cho con dâu, Vương thái y nói tốt lắm, không bao lâu là có thể nghe thấy tin vui, lúc đầu ta còn sợ nha đầu kia thân thể yếu đuối, khí huyết không đủ, sợ không mẫn đễ, hôm nay ngược lại nhẹ nhõm cả người, trước khi Trì Ca thành hôn, lão Vương phi mời phương trượng Bạch Mã Tự xem bát tự cho hai đứa, nói là thượng đại cát, phu quý thê vinh, Chi phồn diệp mậu⁽³⁾, phu quý thê vinh cái này tất nhiên không cần phải nói, chúng ta từ đời trước đều là mấy đời một dòng độc đinh, mặc dù tôn vinh hiển quý, suy cho cùng nhân khẩu không vượng, nếu như con dâu có thể sinh mấy đứa, trong phủ nhiều đứa nhỏ, cũng có thể nào nhiệt chút ít.”

Định Thân Vương hơi trầm ngâm nói: “Nếu không cho Trì Ca nạp thêm mấy thiếp thì đi?”

Vương phi nghe xong liền không nhịn được nhú mày, nhớ ngày đó khi bà mới vừa vào cửa, bên cạnh Định Thân Vương đã có hai người trong phòng, tuy nói không dám ở trước mặt mình như thế nào, nhưng sau lưng cũng ăn chút ít thiệt thòi, không phải là bụng của bà không chịu thua kém, một lần sinh được con trai là Trì Ca, mấy người kia phúc mỏng không sinh dưỡng được, cho nên cuộc sống mới có được yên tĩnh như hôm nay, nếu không không biết sẽ ồn ào thành cái dạng gì nữa.

Suy bụng ta ra bụng người, tính tình như Tiêu Tiêu, tuy nói thông minh, nhưng lòng hiền lành, nếu thật sự tìm ra mấy thị thiếp phiến phúc này, không phải là phiến lắm sao, chỉ cần nhi tử không đề cập tới nạp thiếp, bà tuyệt sẽ không để con dâu ngọt ngọt.

Lúc này cũng không ngại nghe thấy Định Thân Vương nói, nhớ tới những ủy khuất mà bà đã trải qua kia, hừ một tiếng nói: “Làm như Trì Ca là ông vậy, ta nghe bà tử hậu hạ nói, Trì Ca thề với con dâu, cuộc đời chỉ có một mình nàng.” Nói xong lườm mắt nhìn Định Thân Vương, Định Thân Vương nghe thấy lời này không lọt tai, quay đầu thấy vẻ mặt Vương phi, cũng nhớ tới mấy chuyện ồn ào lúc còn trẻ, sau khi có Trì Ca, Vương phi lại mang thai, nếu không phải tiểu thiếp ông mới nạp làm hồng, Định thân vương phủ cũng không đến mức chỉ có một mình Trì Ca.

Nghĩ đến đây, không khỏi áy náy, nên cũng không nhắc lại chuyện Diệp Trì nạp thiếp, nhưng Định Thân Vương không đề cập tới, nhưng không phòng được có người nhớ đến.

Đảo mắt liền đã đến thời gian Cáp Lộc Tán vào kinh, Thời Tiêu ở trong phủ bồi lão Vương phi nói chuyện, giúp Vương phi xử lý gia sự, chuyện bên ngoài này trừ phi Diệp Trì nói với nàng, bằng không thì nàng cũng sẽ không hỏi, Diệp Trì trái lại còn nói với nàng, nói: “Cáp Lộc Tán đừng nhìn là người vùng ven phía Bắc, dáng vẻ cũng coi như không có trở ngại, chính là trông mắt có chút dọa người, xanh biếc hà, tựa như lũ sói con đói khát trên núi, ngược lại có chút bản lĩnh thật sự, còn dẫn theo muội tử, muội tử hấn y như dã nha đầu, nói năng huyền thuyên, gia nghe một câu cũng không hiểu, nếu không phải bên cạnh có thông dịch, gia còn tưởng nàng đang nói tiếng chim.”

Hắn nói thú vị, thường chọc cho Thời Tiêu bật cười, nghĩ đến chưa phát giác ra khoe miệng đã nhếch lên, nhưng bị lão Vương phi nhìn thấy nói: “Tiêu Tiêu nha đầu, đến nói lão tử tông nghe coi, có chuyện gì mà vui vậy, con cười toe toét thế kia thì giấu được ai hả.”

Thời Tiêu lấy lại tinh thần nói: “Diệp Trì nói với con chuyện của công chúa Cáp Bắc Quốc.”

Vừa nhắc tới chuyện này, lão Vương phi cũng nói: “Hôm kia tiến cung, Thái hậu còn nói, đều nói vùng ven phía Bắc con cái ít người, nam nhân lớn lên tựa như dã nhân, hôm nay nhìn thấy ngược lại không phải vậy, Cáp Lộc Tán kia quả

thực không tệ, muội tử kia của hấn kia càng trưởng thành, tướng mạo như hoa da như tuyết, mỹ nhân Đại Yến chúng ta cũng không sánh bằng, nghe ý tứ Thái hậu, lúc này đến là muốn tìm phò mã đó, thành thật mà nói, Cáp Bắc Quốc này cũng thật sự là, chẳng lẽ trong nước mình tìm không được trượng phu, lại chạy đến Đại Yến xa xôi của chúng ta, anh của nàng muốn kết hôn với công chúa chúng ta, nàng muốn tuyển phò mã chúng ta, điều này cũng tốt, cũng tiện cho hai nghi huynh muội này, nhưng Cáp Bắc Quốc tuy nói nghèo nàn, ngược lại cũng có mấy thứ tốt, hôm qua Hoàng Thượng ban thưởng nhân sâm nhiều năm, nghe nói cha con những ngày gần đây cả người không khỏe, nghĩ sắp vào thu, ho khan dữ lắm, lần trước thái y nói cha con chính là chứng khí hư làm cho phổi hỏa vượng, Thu Nhi người lấy nhân sâm kia cho Tiêu nha đầu, bảo nàng đưa cho cha nàng, lúc nào đó rang khô rồi hầm canh nhân sâm uống một chén, thêm thuốc dưỡng phổi của thái y, không chừng qua ít ngày sẽ tốt lên.”

Thời Tiêu vội vàng muốn từ chối, lão Vương phi kéo tay của nàng nói: “Đừng xem tổ mẫu là người ngoài, cha con nuôi con lớn như vậy không dễ dàng, hôm nay ở chỗ ta cũng đừng quy củ, đi nhìn cha con đi, gả vào nhà chúng ta, không thể ở bên cạnh hầu hạ thuốc thang, nên đi thăm nhiều một chút...”

Ghi chú:

1. Trâm hoa tiểu giai: là một loại kiểu chữ viết tay.
2. Ngọc dao: Một thứ ngọc đẹp, cũng dùng để tỉ dụ các vật quý báu. Như khen văn tự người rằng hay rằng tốt thì gọi là dao.
3. Chi phồn diệp mậu (枝繁叶茂): Miêu tả cảnh lá sum suê rậm rạp. Dùng ví von gia tộc thịnh vượng, nhiều con cháu. Phồn: phồn thịnh. Mậu: tươi tốt, cỏ cây sum suê.

Chương 78

Thời Tiêu quả thật lo lắng bệnh của cha nàng, lại mặt ngày ấy nhìn khá tốt, nhưng có chút ho khan, sau khi uống mấy thang thuốc, ngược lại chuyển biến tốt, đợi qua trung thu, nàng và Diệp Trì đi thăm ông, mới biết không tốt, tìm Trương Bảo xem mạch xong đầu lắc đầu nói: “Lúc trước đã nói bệnh này căn bản vẫn còn, nếu như lại tái nhiều lần, liền khó trị.” Nói Thái Y Viện có Khâu thái y sở trường trị bệnh phổi, ngược lại cũng mời đến thử một lần.

Những lời này quả thực dọa Thời Tiêu, trước kia lúc cha nàng bệnh, nàng không biết vụng trộm khóc bao nhiêu lần, chỉ sợ sau khi nương đi, cha nàng cũng vứt bỏ nàng, hôm nay tuy nói gả cho Diệp Trì, nhưng vừa nghĩ tới lời Trương Bảo nói, trong lòng vẫn sợ vô cùng.

Hôm nay và trước kia khác biệt, cha nàng bệnh, với tư cách cô dâu của Định thân vương phủ, cũng không thể thường xuyên ở trước mặt cha nàng hầu hạ

thuốc thang, mặc dù Diệp Trì mời Khâu thái y, lại sai mấy người thích hợp đi qua đó, đến cùng cũng không phải mình, hôm nay được lão Vương phi nói, trong đầu Thời Tiêu một bên cảm kích lão Vương phi, một bên vội vàng bảo người chuẩn bị xe, hơi chỉnh đốn một chút liền xuất phủ đi phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Mặc dù hôm nay là tiểu vương phi của Định thân vương địa vị cao quý, Thời Tiêu đi ra ngoài có thể đơn giản liền đơn giản, nhất là quay về phố nhỏ Tỉnh Thủy thăm cha nàng, không muốn cho mọi người biết, vì vậy xe thoải mái đơn giản, chỉ dẫn theo một bà tử, trong đầu sốt ruột, liền giục lái xe nhanh chút, mắt nhìn qua phố dài đằng trước, rẽ một cái đã đến, chợt nghe ngoài xe một hồi huyền não.

Thời Tiêu còn chưa tới đẩy bức màn nhìn ra phía ngoài, chỉ nghe thấy ngựa rên rĩ một tiếng, xe ngựa liền mất đi không chế, nhanh chóng vọt tới phía trước, lực động khiến cho Thời Tiêu ngã trái ngã phải, Thời Tiêu luống cuống, vô thức hô to Diệp Trì.

Bà tử đi theo bên ngoài, nào có nghĩ tới sẽ có biến cố lần này, đường này cũng đi tới lui không ít lần, rất an ninh, không ngờ từ phía sau chạy ra dã nha đầu cưỡi ngựa, đến trước mặt không biết làm sao lại vung một roi, roi da này lại vung lên mắt ngựa, con ngựa kia bị đau, tính điên cuồng bộc phát, Hi...i...iiii một tiếng quăng tay lái xe, phát điên chạy đi.

Bà tử sợ quá không biết làm thế nào, chợt trông thấy ngựa của tiểu vương gia nhà bà ở phía sau đầu, dường như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng hô to một tiếng: “Tiểu vương gia, tiểu vương phi trong xe.”

Diệp Trì hôm nay là cực kì nhàm chán, muội muội Tháp Na của Cáp Lộc Tán, chó má công chúa, quả thực chính là dã nha đầu, căn bản chưa từng thấy dã nữ nhân nào điên như vậy, Cứu công chúa so với nàng cũng có thể xưng là thiện lương văn tĩnh, hết lần này tới lần khác từ sau khi thấy hấn, liền cả ngày kéo hấn theo chân huynh muội bọn họ chơi đùa.

Cáp Lộc Tán cũng thế, tốt xấu gì cũng là Vương của một nước, tuy nói đến Đại Yến giao thiệp thuận tiện cưới vợ luôn, cũng không thể vui đến quên cả trời đất như thế, nhìn hai huynh muội này vui vẻ, hình như cũng quên mất mình là người Cáp Bắc Quốc, cả ngày ở kinh thành ăn uống chơi đùa, cưỡi ngựa săn bắn, không làm được một chuyện đứng đắn nào.

Làm hại hấn bị Hoàng Thượng sai khiến tới tiếp đãi, cả ngày đi theo đám huynh muội bọn họ, đi sớm về trễ, ngay cả thời gian ở với nàng dâu nhỏ cũng không có, hấn đã vài ngày không ăn cơm với nàng dâu rồi, vả lại, cha vợ hấn còn bệnh nặng, hôm qua nói với Hoàng Thượng, không chịu nổi rồi, nếu không thì thay người đi, Hoàng Thượng nói bao nhiêu lời hay ý đẹp khẩn thiết, bảo hấn lại ở cùng với hai huynh muội này vài ngày.

Nếu Hoàng Thượng cứng rắn, tính nết Diệp tiểu gia nổi lên dứt khoát mặc kệ, nhưng Hoàng Thượng cứ như vậy, Diệp Trì một từ cũng không thốt ra được,

đây không phải là sáng sớm bồi hai người này đi dạo hơn phân nửa con phố, sau đó Tháp Na liền mặc kệ, nói đi dạo những cửa hàng này không vui tí nào, không bằng đi ngoại ô phi ngựa săn bắn.

Nha đầu kia là một người hô mưa gọi gió, nói đi, liền xông bừa lên ngựa rồi xoay người về phía trước, còn bắt hấn đuổi theo nàng, Diệp Trì sờ lên túi đựng tên, nếu như không phải cân nhắc đến vấn đề hòa bình hai nước, hấn thật muốn một mũi tên bắn chết tai họa này, đuổi theo cái rắm, trên đường cái chạy ẩu như thế, lỡ đụng bị thương người thì làm làm sao bây giờ.

Nghĩ như vậy, Diệp Trì rút lại phía sau một bước, ở bên cạnh Cáp Lộc Tán nói: “Người đừng chỉ chiếu cố bản thân người, cũng nên quản muội tử người, không sợ người giận, chứ muội tử người như vậy, nếu ở Đại Yến chúng ta chỉ có thể chết già trong khuê phòng thôi, không có hấn tử nào muốn lấy vị này về nhà đâu.”

Nửa tháng tới đây, Diệp Trì và Cáp Lộc Tán đã hết sức quen thuộc, gia hỏa này và muội tử hấn không giống nhau, nói tiếng Quan thoại vô cùng lưu loát, nghe nói mẫu thân hấn là nữ nhân Đại Yến, cho nên mượn một chút lí do này, coi như muốn trèo lên quan hệ với Đại Yến, bước kế tiếp còn muốn lấy một công chúa Đại Yến trở về làm Vương Hậu.

Cửu công chúa định cho Hứa Minh Chương, vạn tuế gia sẽ hạ chỉ phong Trần Viễn Hầu phủ Phong Cẩm Phong là An Bình quận chúa, chọn ngày lành tháng tốt thành hôn, ngày tốt cũng không xa chính là ba ngày sau, ở kinh thành thành lễ, lại quay về Cáp Bắc Quốc của hấn, cho nên, Diệp Trì cũng coi như thấy được ánh rạng đông, chỉ cần Cáp Lộc Tán vừa đi, hấn liền có thời gian ở cùng nàng dâu rồi, cũng không cần lại cùng nha đầu ngốc Tháp Na này cả ngày chạy lung tung.

Vốn còn nghĩ thế, hôm nay cùng huynh muội này đi ngoại ô phi ngựa trở về sớm một chút, nhìn xem có thể cùng nàng dâu nhỏ đi thăm cha vợ hay không, cha vợ hấn bị bệnh cũng không được tốt.

Tính toán rất thuận lợi, lại chưa nghĩ đến Tháp Na lúc này như bà điên sắp đụng phải xe ngựa của vợ hấn, Diệp Trì vừa thấy bà tử hầu hạ trước mặt vợ hấn, trái tim suýt chút nữa đã nhảy ra, lại nghe bà tử này nói, suýt nữa bị hù chết, trong lòng nói, bà điên, nếu vợ hấn có gì bất trắc, tiểu gia giết chết cả nhà người.

Đánh ngựa đuổi tới, nhưng đã chậm hơn Cáp Lộc Tán một bước, Cáp Lộc Tán nghe xong bà tử nói tiểu vương phi, liền tựa như đánh máu gà, thúc vào bụng ngựa liền chạy ra ngoài, không biết còn tưởng là vợ của hấn.

Cáp Lộc Tán cỡi ngựa bắn cung tương đối lợi hại, đặc biệt là con ngựa hấn ngồi kia, là Hãn Huyết Bảo Mã ngày đi nghìn dặm, cho dù Diệp Trì cưỡi Ô Vân Truy Tuyết đuổi theo, so sánh với ngựa của Cáp Lộc Tán, cũng không thể hơn được.

Cho nên, Cáp Lộc Tán trước một bước đuổi theo lên xe ngựa, đợi ngựa của hắn lướt vượt qua con ngựa đang hoảng sợ, rút ra bảo đao trên lưng, giơ tay chém xuống, đầu ngựa rơi xuống đất, xe ngựa rớt cuộc ngừng lại.

Lúc Diệp Trì đuổi đi lên, Cáp Lộc Tán đã trước một bước đẩy cửa xe ra, Thời Tiêu cho là hôm nay mình sẽ chết chắc, không ngờ bỗng nhiên được cứu, kinh hoàng chưa bình tĩnh lại được, chỉ thấy xe cửa mở ra, một đôi mắt màu xanh biếc.

Thời Tiêu còn chưa kịp thấy rõ khuôn mặt người này, người này liền bị gạt ra, tiếp theo nàng nhìn thấy Diệp Trì, vừa nhìn thấy Diệp Trì, Thời Tiêu cuối cùng nhin không được nhào tới, Diệp Trì kéo nàng vào trong ngực ôn nhu nói: “Không sợ, không sợ, có gia ở đây.”

Sau một lát, Thời Tiêu mới ổn định lại tâm thần, nhớ tới đây là trên đường cái, mặc dù là phu thê, ngang nhiên ôm nhau như thế cũng là không ổn, vội vàng từ trong lòng ngực của hắn đi ra, vừa muốn hỏi hắn tại sao lại ở chỗ này, liếc mắt một cái trông thấy một nửa con ngựa trên mặt đất, trong dạ dày lập tức cuộn trào, oẹ một tiếng phun ra.

Diệp Trì vô cùng sợ hãi, vội vàng dặn dò Đắc Lộc đi chuẩn bị kiệu, nửa ôm nửa đỡ vợ hắn cách xa con ngựa một chút, thấy bên cạnh có một quán trà, dứt khoát đỡ vợ hắn đi vào bên trong ngồi xuống, gọi chương quỳ muốn chén trà cho nàng súc miệng, lại móc khăn ra lau lau khóe môi cho nàng.

Hành động của hai người này trong nhà sớm đã nhìn quen, Diệp Trì thì cam tâm tình nguyện hầu hạ vợ hắn, Đắc Lộc cũng buồn bực, tiểu gia nhà bọn họ phải nói là chủ nhân quần áo đến vươn tay com đến há miệng, trước kia cũng không thấy hầu hạ ai, nếu là lão Vương phi, cùng lắm thì bung trà, đâm bóp chân đã khủng khiếp lắm rồi, hôm nay thì hay rồi, phạm là chuyện cận thân với tiểu vương phi, đều bị tiểu gia nhà bọn họ ôm đồm.

Vốn trước mắt Vương phi nên phân phối mấy nha đầu hầu hạ, nhưng tiểu vương gia lại nói không cần, về sau Đắc Lộc nhìn ý tứ này, rớt cuộc đã rõ, là không cần, việc hầu hạ tiểu vương phi đều bị tiểu gia nhà bọn họ giành hết, nha đầu có đến cũng không có chuyện gì làm, vì vậy, trong nội viện tiểu vương phi, một người nha đầu cũng không có, cận thân hầu hạ, trừ gia nhà bọn họ ra chính là hai bà tử, tuy nói có chút không hợp quy củ, nhưng nhìn tiểu gia và tiểu vương phi lúc này ân ái nhiệt tình, Đắc Lộc ngược lại cảm thấy, không có nha đầu cũng tốt, bớt được không ít chuyện.

Đắc Lộc nhìn đã quen, nhưng người khác lại chưa từng thấy, đặc biệt là huynh muội Cáp Lộc Tán, nhận thức Diệp Trì cũng được nửa tháng, chỗ nào gặp qua Diệp Trì như vậy.

Ngày đầu tiên hai người gặp mặt, Sùng Nhân Đế giật dây phía dưới, Cáp Lộc Tán liền cùng Diệp Trì tịt dưng luận võ đề danh, chân thực đánh một trận, sở

đã thân cận với Diệp Trì, cũng là một trận này sinh ra một chút ý tứ luyện tiếc anh hùng.

Đây là Sùng Nhân Đế lén lút nói ra với Diệp Trì, Diệp Trì liếc mắt một cái nhìn thấu Hoàng Thượng, bĩu môi nói: “Hoàng Thượng không phải là tay chân ngửa ngáy, bản thân mình không thể đi lên, mới bảo ta lên trước đi đánh tiểu tử kia một trận, ra oai phủ đầu với hắn, tránh cho tiểu tử họ Cáp kia, đã tâm bành trướng, nghĩ ngợi lung tung, tiến tới sinh ra ý nghĩ không nên có.”

Một câu làm cho Sùng Nhân Đế vui vẻ nói: “Thế nào, bảo ngươi thay trăm đi lên, ngươi còn ủy khuất hả, ngươi nói thử xem ngươi đã gây cho trăm bao nhiêu phiền toái rồi, từ chỗ trăm cuỗm đi bao nhiêu thứ tốt, nuôi binh ngàn ngày, dụng binh nhất thời, ngay lúc này nếu ngươi bị Cáp Lộc Tán thu thập, đừng nói mặt của ngươi, ngay cả mặt của trăm cũng bị ngươi vứt sạch, được rồi, ngươi cũng đừng ủy khuất nữa, ngươi ngó ngó xem chỗ trăm có thứ gì ngươi thấy hợp ý, trăm cho ngươi chọn đem về.”

Diệp Trì nghe xong, liền nhớ lại cha vợ nhà hắn, cha vợ nhà hắn hôm nay bệnh càng nặng lại càng nhớ tới chuyện trước kia, hôm kia hắn tranh thủ ghé qua thăm, cha vợ kéo tay của hắn, không ngừng nhắc tới đồ gia truyền của Thời gia, tâm tâm niệm niệm chính là bốn bức mặt quạt tổ tiên truyền thừa lại, luôn nói mấy đời truyền thừa lại tốt thế nào, đến đời ông lại bị cháy mất, ngày sau xuống dưới cửu tuyền còn mặt mũi nào gặp tổ tông Thời gia.

Cha vợ nhà hắn đúng là cố chấp, thật ra Hoàng Thượng ban thưởng Nghiên Sơn minh và San Hồ bút giá đồ, tuy không thể so với mặt quạt bảo bối, nhưng đó là hai việc khác nhau, Diệp Trì lúc này nhớ tới cha vợ nhà hắn, lại nghĩ tới những Tao Lão Đầu của Như Ý quán trong cung, nghe nói vẽ cổ họa gì gì đó, chính là không nhìn thấy cũng có thể mô phỏng 8, 9 phần 10.

Bốn bức mặt quạt của nàng dâu nhà này, một bức lấy được từ trong tay người cậu khốn nạn đoán mệnh của Hứa Minh Chương, Hứa Minh Chương về sau lại đưa tới một bức, còn lại hai bức nếu có thể bảo đảm Tao Lão Đầu Như Ý quán vẽ, đem ra ngoài đến thật giả cũng khó phân biệt, tốt xấu gì cũng có thể khiến cha vợ hài lòng.

Nghĩ đến đây, Diệp Trì liền nói với Sùng Nhân Đế, cái gì cũng không muốn, chỉ muốn Như Ý quán vẽ hai bức mặt quạt, Sùng Nhân Đế ngược lại đồng ý, nói chuyện hôm nay cũng không sai biệt lắm, Diệp Trì còn muốn hôm nay tiến cung đi Như Ý quán ngó ngó, nếu được, cầm qua cho lão nhạc phụ, không chừng cao hứng, bệnh liền đỡ hơn phân nửa.

Không ngờ lão nhạc phụ bệnh còn chưa hết, nàng dâu bảo bối suýt tý nữa đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhớ tới ban nãy, Diệp tiểu gia nghĩ mà sợ, nếu không phải hắn kịp thời đi đến chỗ này, Cáp Lộc Tán quyết định thật nhanh chém đầu ngựa, vợ hắn...

Nghĩ đến đây, âm trầm trùng mắt Tháp Na, hết lần này tới lần khác Tháp Na lại là một người không có ánh mắt, ở bên ngoài quán trà chưa hiểu rõ đã dùng tiếng Quan thoại la to: “Diệp Trì, đi thôi, cùng nữ nhân rề rà cái gì.”

Thấy Diệp Trì không đi ra, dậm chân một cái chạy vào, đưa tay tới kéo Diệp Trì, Diệp Trì sớm không kiên nhẫn rồi, lập tức hét nàng ra: “Cút.”

Tháp Na nào gặp qua Diệp Trì hung dữ như vậy, sợ tới mức thụt lui hai bước, dường như mới phát hiện nữ nhân trong ngực Diệp Trì, mặt liền biến sắc, giơ lên một ngón tay chỉ Thời Tiêu: “Người chính là Vương phi của Diệp Trì ư, Cáp Bắc Quốc chúng ta có một quy củ, hai nam nhân nếu như nhìn trúng một nữ nhân, liền quyết đấu, thắng mới có thể làm trượng phu của nữ nhân kia, ta thích Diệp Trì, hai chúng ta cũng tỷ thí một chút.”

Tiếng chim của Tháp Na pha trộn tiếng Quan Thoại, cộng thêm thông dịch chạy tới bên cạnh, Thời Tiêu rốt cuộc hiểu rõ, công chúa Cáp Bắc Quốc này vừa ý Diệp Trì rồi...